

VERSION GRECQUE MODERNE ET COURT THÈME

I. VERSION

“Οποιος έρχεται στ’ Ανάπλι έτσι τὸ πρωταντικρίζει. Πρῶτα μακρυά, μέσα στὴν πάσπαλη τοῦ ὀρίζοντα, νὰ χάνεται σὲ θαμπωτικὴ ἀντιφειγιά πελάγου κι’ οὐρανοῦ, στὸ σύννορο δυὸ κόσμων. Ὑστερα ὁ δίσκος πιάνει νὰ γυρίζει ἀπαλά, γλυστράει ἀνεπαίσθητα, ὄλο καὶ ξεφεύγει, καὶ οἱ ψηλὲς λεῦκες μὲ τοὺς τανυσμένους κορμούς περνᾶνε σύνταχα δίπλα, σὰν ἴσκιοι. Στὸν κάμπο τοῦ νεροῦ, ἀραγμένο ἀπὸ αἰῶνες, σκαρὶ πρωτόγονο, θὰ ἰδεῖς τὸ Μπούρτζι. Καὶ στὰ πόδια τοῦ Παλαμηδιοῦ τὰ σπιτάκια, κατρακυλώντας ἀπὸ τὴν ἀρπάγη τοῦ Ἴτς Κιλὲ στριμωχτά, σφιγμένα, πρόβια πού ροβολήσανε πρὸς τὸν κίετρο, καὶ σκύβουν νὰ ποτιστοῦν.

Ὀλάκερη ἡ μικρὴ πολιτεία κοιτάζει τὴ θάλασσα. Πίσωθὲ τῆς, ἀγριωπὴ, ἡ πετρωμένη θύμηση τῶν περασμένων. Μπροστὰ τῆς ἄλλος κόσμος τὸ γλυκὸ ὄνειρο τῆς θάλασσας, μυλιστικὸ κάλεσμα φευγάλας, ἀπαλὴ ζάλη τοῦ ρεμβασμοῦ. Τὰ πρωινὰ τῆς ἀνοιξῆς ἢ τοῦ κλοκαριοῦ, τὴν ὥρα πού ἡ μέρα μισανοίγει τὰ βλέφαρά τῆς, καλοσύνη γλυκιά, χερουβικὴ ἔκσταση ἀπλώνεται πάνω σ’ ὅλη τὴ φαρδιά ἀγκαλιὰ τοῦ Ἀργολικοῦ. Μὲ πινελιὲς ἄχνινες, σφραγῆς, γράφεται τὸ Παρθένιο ἀριστερά, τὰ πράσινα σῦδεντρα τῶν Μύλων ἀντίκρου, ὁ σπαθωτὸς κάμπος δεξιά. Καὶ τὸ νερό, δίδυμο στὸ χρώμα μὲ τὸν οὐρανὸ, ἡσυχάζει δίχως ἀνάσα. Χαμόγελο ἀπολησμονημένο, καθὼς στὸν ἀτάραχο ὕπνο παιδιοῦ, ροδίζει τὴν ἀέρινη ἀντιφειγιά του.

Ἐἶχε τρία πρόσωπα ὁ γιαλὸς μας, καθένα μὲ τὸ δικὸ του χαρακτήρα. Πρῶτα ἀριστερά, πέρα πού στρίβει ὁ κάβος, τὸ πρωτόγονο κι’ ἀγριωπὸ. Τὸ ποδάρι τοῦ λιονταριοῦ τανυζότανε δεσποτικὰ μέσα στὸ κύμα καὶ χῶριζε τὸ πέλαγο ἀπὸ τὸ λιμάνι. Ἐδῶ, στὴν ἐξώτερη ἄκρη τοῦ κόσμου μας, ὁ βράχος κατέβαινε κρεμαστὸς καὶ βουτοῦσε στὸ ἀνήσυχο νερό. Ἀγκωνάρια μαυριδερά κι’ ἀγκαθωπά, τιτανικὰ συντρίμια, εἶχανε κυλιστεῖ κάτω, σ’ ἐποχὲς πανάρχαιες. Ἀγριεμένο τὸ κύμα τοῦ μπουγαζιοῦ τὰ ἔδερνε ὅλημερίς, ἀφροκοπώντας καὶ μουγκρίζοντας μὲ μάνητα τυφλὴ. Κάθε πού τὰ κύματα σπάζανε, μὲ ἰαχές, ἢ ἀπροβολὴ φούντανε, ἀνθίζε καὶ τινάζόταν ψηλά, τρόπαιο. Ἀνάσες ἄγριες, μουγκρητὰ μακρόσυρτα, στεναγμοί, δοντιῶν τριξίματα, σύσμιχτη βουὴ ἀπὸ τὸ μακρυνὸ πελαγοδαρμό, ἔφτανε κουτρουβαλώντας μὲ τὸν ἄνεμο στ’ αὐτιά σου. Κουρνιασμένη στὸ μαῦρο βράχο ἢ « Παναγίτσα » ἔκαιγε τὸ κνητηλάκι τῆς, φλόγα ἐλάχιστη καὶ τρυφερή, δέηση ἄσβηστη γιὰ τὶς ψυχὲς τῶν θαλασσινῶν πού ταξιδεῦαν.

II. THÈME

Le soir, Marie est venue me chercher et m'a demandé si je voulais me marier avec elle. J'ai dit que cela m'était égal et que nous pourrions le faire si elle le voulait. Elle a voulu savoir alors si je l'aimais. J'ai répondu comme je l'avais déjà fait une fois, que cela ne signifiait rien mais que sans doute je ne l'aimais pas. "Pourquoi m'épouser alors?" a-t-elle dit. Je lui ai expliqué que cela n'avait aucune importance et que si elle le désirait, nous pouvions nous marier. D'ailleurs, c'était elle qui le demandait et moi je me contentais de dire oui. Elle a observé alors que le mariage était une chose grave. J'ai répondu : "Non." Elle s'est tue un moment et elle m'a regardé en silence. Puis elle a parlé. Elle voulait simplement savoir si j'aurais accepté la même proposition venant d'une autre femme, à qui je serais attaché de la même façon. J'ai dit : "Naturellement."

Albert Camus, *L'Étranger* (1942)